

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **Sadová, s.r.o.,** Sadová 1585/7, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava, zastoupený JUDr. Petrem Svatošem, advokátem se sídlem Sadová 1585/7, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava, proti žalovanému **Magistrátu města Ostravy,** Prokešovo náměstí 1803/8, 729 30 Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 8. 2011, č. j. 22 Ca 312/2009 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem zamítl Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2009, č. j. OD/3080/09/Bře, ve věci stavebního povolení. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz ze dne 4. 3. 2009, č. j. MOP 12398/2009/Lin/Rozh, kterým bylo vydáno stavební povolení části stavby „Rekonstrukce ulice Sadová S0 01 Komunikace a zpevněné plochy na pozemcích p. č. 1000, p. č. 1030/2 v k. ú. Moravská Ostrava“.

Proti výše uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost.

V kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) stěžovatel namítá, že se krajský soud nevypořádal se žalobní námitkou, dle které nebyl napadeným rozhodnutím zajištěn příjezd k budově č. p. 1585 na ulici Sadová, která je ve vlastnictví stěžovatele. Krajský soud se zabýval namítaným porušením zásady předvídatelnosti správních rozhodnutí, stranou nechal námitku stěžovatele ohledně nerespektování oprávněných zájmů stěžovatele, představující zajištění příjezdu k budově stěžovatele tak, aby nebyl narušen výkon jeho vlastnického práva a nájemního práva, když svou nemovitost pronajímá advokátním kancelářím.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem žalovaného, jenž byl převzat krajským soudem, a to, že povinností žalovaného bylo zajistit přístup a nikoliv příjezd k sousedním nemovitostem. Stěžovatel má za to, že výše uvedený výklad § 24 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, je zužující a je tímto zasahováno do oprávněných zájmů stěžovatele. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 31 Ca 82/2000, ze dne 31. 10. 2000, kde tamní soud dospěl k závěru, že pod pojmem přístup k nemovitosti je třeba rozumět nejen přístup pro pěší, ale i příjezd k nemovitosti.

Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v rozsahu uplatněných stižních námitek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel předně ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. namítá nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Konkrétně krajskému soudu vytýká, že nepřezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu všech žalobních námitek. Dle stěžovatele se krajský soud nezabýval námitkou porušení oprávněných zájmů stěžovatele spočívajících v zajištění příjezdu k jeho nemovitosti v době plánované rekonstrukce (oprava komunikace a přilehlých zpevněných ploch) ulice Sadová.

Námitka stěžovatele je nedůvodná.

Jak tento soud setrvale judikuje, je celé správní soudnictví ovládáno dispoziční zásadou zakotvenou v ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., dle kterého soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vymezení žalobních bodů je třeba věnovat patřičnou pozornost. Rozsah žalobních námitek je určující pro přezkum soudu.

Dle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 ze dne 20. 12. 2005 „ *líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. ...Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí* či *přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní*

náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“

K výše uvedené dispoziční zásadě se taktéž vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí č. j. 7 Azs 79/2009 - 84 ze dne 8. 3. 2011, kde uvedl, že „ *soudní přezkum není a nemůže být všeobecnou kontrolou zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů..... Dispoziční zásada je vyjádřena v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž žalobní body jsou podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. náležitostí žaloby a musí z nich být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné nebo nicotné....Určující pro rozsah soudního přezkumu je tedy, až na výjimky, řádná žaloba. V jejích mezích soud zkoumá napadené rozhodnutí, a pokud namítanou nezákonnost či vady řízení zjistí, zruší napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a podle odst. 4 téhož ustanovení věc vrátí k dalšímu řízení žalovanému.“*

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše odkazované věci dospěl k závěru, že krajský soud je oprávněn překročit vytýčený žalobní rámec a zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení pouze v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů. V opačném případě musí napadené rozhodnutí přezkoumávat pouze v intencích řádně vznesených žalobních bodů.

Obdobné závěry je možné nalézt v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 - 63, podle něhož *„je jinou vadou řízení před soudem s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu (žalobní bod), který nebyl žalobcem uplatněn. Tento nesprávný postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je jinak ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a § 36 odst. 1 s. ř. s.), neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí.*“

Ve smyslu výše uvedeného je oprávněn krajský soud přezkoumat žalobou napadené rozhodnutí toliko v rozsahu řádně specifikovaných žalobních námitek. Žalobcem obsahem žaloby vytýčený přezkumný rámec je oprávněn překročit pouze v případech stanovených zákonem. Nad rámec žalobních bodů přihlíží soud pouze k nicotnosti (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) a taktéž v souladu s ustálenou judikaturou k prekluzi práva a k neplatnosti.

V projednávané věci je pro posouzení oprávněnosti kasační námitky, zda krajský soud nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, když se v rozsudku nevyjádřil k namítanému porušení oprávněných zájmů stěžovatele spočívajících v zajištění příjezdu k jeho nemovitosti v době plánované rekonstrukce, zapotřebí vycházet z obsahu žaloby, resp. zjistit, zda žaloba stěžovatele takto vznesenou námitku obsahuje.

V oddílech I. a II žaloby stěžovatel popsal skutkový stav, přičemž zdůraznil, že v odvolání proti stavebnímu rozhodnutí namítal, že mu nebyl zaručen příjezd k nemovitosti tak, aby nebyl narušen výkon vlastnického a nájemního práva. Zmínil, že v souvislosti s rekonstrukcí ulice Sadová bylo Úřadem městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz vydáno jiné rozhodnutí o stavebním povolení ze dne 12. 1. 2009, č. j. MOP 60833/2008, sp. zn. OSŘP1/3774/2008/Ga 13/09, na stavbu „Rekonstrukce ulice Sadová, stavební objekt S0-03 - Přeložka kabelu veřejného osvětlení na pozemku p. č. 1000, 1006/1 v k. ú. Moravská Ostrava“. Tato stavba se měla realizovat současně se stavebním povolením č. j. MOP 12398/2009/Lin/Rozh. Ve stavebním povolení ze dne 12. 1. 2009, v části II. bod 16, byla na základě vyjádření stěžovatele stanovena jako jedna z podmínek provádění stavby povinnost zajistit nepřetržitý přístup a příjezd k nemovitostem sousedícím se stavbou pro jejich vlastníky a nájemce. Stěžovatel v žalobě uzavřel, že vydáním žalobou napadeného rozhodnutí byla porušena zásada předvídatelnosti rozhodování. V oddíle III. žaloby pak stěžovatel shrnul, že v rozhodnutí o odvolání spatřuje rozpor s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

Z výše uvedeného obsahu žaloby je zřejmé, že jedinou konkrétně vznesenou žalobní námitkou byla námitka nerespektování zásady předvídatelnosti správního rozhodování. Krajský soud, vázán rozsahem žaloby, pak napadené rozhodnutí přezkoumal právě s ohledem na namítané porušení § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého správní orgán dbá na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Srovnal podmínky, za nichž rozhodoval stavební úřad v projednávané věci s podmínkami, za nichž bylo vydáno stěžovatelem odkazované rozhodnutí dne 12. 1. 2009 č. j. MOP 60833/2008, sp. zn. OSŘP1/3774/2008/Ga 13/09 na stavbu „Rekonstrukce ulice Sadová, stavební objekt S0-03 - Přeložka kabelu veřejného osvětlení na pozemku p. č. 1000, 1006/1 v k. ú. Moravská Ostrava“, přičemž shledal v obou věcech skutkové rozdíly. Poukázal na rozdílný charakter obou staveb, jejich rozsah a jejich technologickou náročnost. Krajský soud uzavřel, že obě správní rozhodnutí, která stěžovatel srovnává, nejsou skutkově shodná nebo podobná a nemohlo tak dojít k porušení zásady § 2 odst. 4 správního řádu.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že krajský soud nepochybil, pokud se v rozsudku vyjadřoval pouze k tomu, zda správní orgány neporušily zásadu předvídatelnosti rozhodování, neboť jiné konkrétně vznesené a řádně specifikované námitky žaloba neobsahovala.

Nelze tak ani přisvědčit stěžovateli, který vyjadřuje nesouhlas s výkladem pojmu „přístup ke stavbě“, neboť krajský soud výklad tohoto pojmu v rozsudku neučinil.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2012

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu